



ВЖЛК И АГНЕ.

Беше пладе. Овците почиваха спокойно в кошарата. Кучетата спеха. Овчарат седеше под сенката на един брест и леко извиваше кржшна песен със своята сладкогласна свирка.

Един изгладнел вжлк доближи незабавно кошарата и надникна през пролуците в нея. Стомахът му се свиваше от глад, очите му блестяха страшно. Той беше готов да разкжса всека овца, която би му паднала.

Едно малко и неопитно агне весело подскачаше около заспалото стадо. То забележа вжлка и почна да се разговаря с него.

— Кого дириш тук? доверчиво попита то.

— Дошжл съм да тжрся зелена тревица и студена водица, отвжра присторено вжлка. Ти знаеш, че нема по-вкусно нещо от младата и нежна тревица; нема нищо по-приятно от това да пасеш в зелена ливада — сред благоуханието на цветята; нема по-вкусно питие от студената и бистра водица, която шурти в близката река. Аз разбрах, че вжлчата лакомия е лошо нещо. И се захлех вече никога да не хапна месо. Дойдох тук да прекарам заедно с вас живота си в мир и спокойствие.

Агнето повервало сладките думи на вжлка.

— Много ми е драго, че вече не ще се страхувате от тебе, че ще живеем като братя и ще пасем заедно, отговори то.

Като изрече горното, агнето прескочи оградата и се намери пред устата на вжлка. Начаса страшните вжлчи зжби го разкжсаха без то да може да си спомни, какво го уверяваше вжлка преди една минута.

